

Aštuoniolikmečio patirtis: į priekį žmonės veda tikėjimas

Mažeikių Politechnikos mokyklos studentas Donatas Galdikas neparduoda vasarų kurortuose, bet ir nesišlaisto Mažeikių gatvėmis. Aštuoniolikmetis jaunuolis atostogauja ir savanoriauja Pakutuvėnuose, vietinių vadinamuose Pakūta, nuošalioje Susitaikinimo sodybos bendruomenėje. Nevengiantis linksmybių ir dėl „tinginio“ ligos negalintis pasigirti stulbinamais pažymiais vaikinai visgi spinduliuoja ramybe, dalija aplinkiniams teigiamas emocijas ir moko draugiškai gyventi.

SUSIRGO „PAKŪTLIGE“ Apie Pakūtą jaunuolis sužinojo atsitiktinai prieš aštuonerius metus. Į rankas netyčia pakliuvo brošiūrėlė apie stovyklą. Šeimyna susigundė nuvažiuoti pažiūrėti, kas ten gero. Pasak mano pašnekovo, iš pradžių visa tai, ką ten išvydo, atrodė kaip didžiulė sekta, tačiau netrukus nuomonė pakito. Sodybos įkūrėjai yra vienuoliai pranciškonai - pripažinti ir gerbiami visame pasaulyje. Ten renkasi žmonės, norintys atsiriboti nuo priklausomybių, blogų minčių, pavargę nuo rutinos ar tiesiog pasiilgę gero poilsio. „Susirgom „pakūtlige“, - šypteli Donatas. Paklausus, kas ten tokio įspūdingo, dėl ko vis norisi grįžti, vaikinai atsakė, jog nieko, ką būtų galima pamatyti: „Platūs laukai, didžiulis miškas, nedidelė, paprastutė bažnytėlė, dar keletas pastatų. Bet ten yra kažkas, ko nesinori palikti, o palikus norisi kuo greičiau sugrįžti. Negaliu nupasakoti, kas tai. Tai galima tik pajusti. Metams bėgant daug kas keičiasi, modernėja, tačiau tenyktės harmonijos, dvasingumo tai neslopina“. Donatas Pakūtą vadina „kitu pasauliu“. Jis sako, jog tik ten gali atitrūkti nuo kasdienybės, blogų minčių, civilizacijos. Tik ten jis sugeba atgauti dvasios ramybę, suderinti emocinę pusiausvyrą: „Praleidęs vasarą ten, grįžtu pasikrovęs ir to užtenka iki kitos vasaros.“ SAVANORIS UŽ POILSĮ Donatas jau ketverius metus talkina pakūtuvėniškiams paruošti stovyklą, gaminti maistą, užsiimti su jaunimu, rengti renginius. „Iš pradžių važinėjau į stovyklą poilsiauti, - pasakoja Donatas. - Po kiek laiko ėmiau artimiau pažinti stovyklos vadovybę, panorau prie jų prisidėti. Įstoti į savanorių gretas padėjo tai, kad ne vieną vasarą ten praleidau. Savaiame suprantama, jog naujokų prie organizacinių darbų nelabai nori leisti. Perėjau išbandymus, vyresni stebėjo, kaip aš dirbu, patikau, ir iki šiol vis dar kviečia prisijungti. Taigi aš padedu jiems, dirbu įvairius darbus, o už tai jie leidžia man atostogauti be užmokesčio. Tai lyg ir savotiški mainai.“ - Koks buvo pirmasis tavo darbas? - Pirmą kartą gavau 13-15 metų jaunuolių grupę. Reikėjo jiems sugalvoti užsiėmimų, paruošti programą. Iš pradžių buvo labai sunku. Pavargdavau daug labiau nei jie. Ne tiek fiziškai, kiek emociškai. - Ar kildavo kokių konfliktų, nesusipratimų? - Taip, žinoma. Juk kiekvienam įtikti neįmanoma. Tuo labiau kad paaugliai tokie užsispyrę, dažnai viskuo nepatenkinti. Sunku būdavo jiems išaiškinti tvarką. Kildavo bėdų dėl alkoholio, mat ten jo vartoti negalima. Yra buvę tokių atvejų, kad tekdavo jaunimą vilkte vilkti į savo palapines... - Koks kurioziškiausias įvykis išliko atminty? - Yra vienas toks. Kartą grupė prašėsi į žygį. Pasitarę su valdžia, pakvietę apylinkes gerai pažįstantį žmogų, išėjom. Buvo smagu: bridom upe, ejom tamsiu mišku, dainavom, kol pasiklydom. Klaidžiojom po mišką, vis bridom per tą upę, bet niekaip negalėjom rasti kelio į stovyklą. Visi nusilpom, dauguma sušlapom. Stipresni nešė silpnuosius. Į stovyklą grįžom su aušra. Įdomiausia tai, kad jaunimas kitą dieną labai dėkojo už ekstremalų žygį. Visi liko patenkinti. - Minėjai, kad tenka sukintis virtuvėje. Kaip sekasi ruošti maistą? - Puikiai! Esu vyriausiosios virėjos vyriausiasis padėjėjas. - Kokių įdomių nuotykių patyrei virtuvėje? - Jų būdavo nuolat. Ypač, kai man tekdavo šeiminkauti vienam. Virėja išvykdavo porai dienų, tuomet ir prasidėdavo nesusipratimai. Tai neprižiūrėtas

pienas po visą virtuvę pasklinda, tai dėžės su šimtais sumuštinių apvirsta. Nuo valdžios bart gaudavau vos ne kasdien. - Tai kodėl tavęs iš ten nepašalina už tokias „išdaigas“? - Visų pirma, juk viskas įvykdavo netyčia. Antra, šalindavo praktikantus, o aš jau nebe praktikantas. - Tai kaip tu spėji viską - ir virtuvėje, ir su jaunimu, ir prie renginių? - Stovyklos pradžioje galima rinktis, kur dirbti. Aš norėjau visko. Porą savaitių padirbęs vienoje vietoje, einu į kitą. Noriu, kad būtų daugiau įvairovės. PER PAKŪTĄ - Į ŽYDRAJĄ MUZIKOS PADANGĘ Būdamas savanoriu stovykloje, padėdamas rengti koncertus, renginius, Donatas skinasi kelią į svajonę. Nuo vaikystės domėjęsis muzikine aparatūra, dabar jis tobulina įgūdžius dideliuose koncertuose. Aštuoniolikmetis pasakoja, kad mokėsi beveik mėnesį - vis stebėjo koncertus iš užkulisių. Galiausiai ir jam leido prisiliesti prie pulto. „Iš pradžių buvo sunku atskirti garsus, bet vėliau išmokau,“ - prisimena jaunuolis. Jau dveji metai, kaip jis sulaukia kvietimų talkinti renginiuose. O jų būta įvairaus pobūdžio: pradedant mažais labdaros renginiais ir baigiant dideliais autoriniais vakarais. Donatas stengiasi dirbti prie pulto kuo daugiau, kad išmoktų visų vingrybių, o vėliau ketina imtis ir atitinkamų mokslų. SVARBIAUSIA - TIKĖJIMAS Donatui didžiausias autoritetas - neįgalūs žmonės. Jis žavisi jų mokėjimu prisitaikyti, tikėjimu į gražesnę rytojų. Jis sakosi ir pats manęs, kad svarbiausia - tikėjimas. Tikėjimas į Dievą, tikėti ateitimi ar savimi. Aštuoniolikmetis tiki, kad tikėjimas žmones veda į priekį ir padeda įveikti visus sunkumus. - Ar stovykloje įgytą bendravimo patirtį panaudoji už jos ribų - draugų rate, mokykloje, šeimoje? - Žinoma, kitaip ir būti negali. Grįžęs į šį pasaulį, stengiuosi parodyti visuomenei, kad bet kokiaj problemiškoj situacijoje galima rasti sprendimą; bet kokią konfliktą galima racionaliai, taikiai išspręsti. - Na, ir kaip reaguoja aplinkiniai? Sulauki kokių replikų? - Yra buvę, kad žmonės pasišaiपो. Dažnai prikalbinu replikavusį žmogų apsilankyti stovykloje, o ten mąstymas kardinaliai pasikeičia. Veronika BELOUSOVA Nuotrauka iš asmeninio albumo: Donatas jau ketverius metus padeda „Pakūtoje“. Iš čia mainais parsiveža ramybę.